

юридично-психологічний аспект // Вісник Львівського держ. ун-ту внутр. справ. – 2009. – №3.

9. Бояров В.І., Кучинська О.П. Деякі питання тактики захисту за умови використання слідством інформації, отриманої під час проведення оперативно-розшукових заходів // Адвокат. – № 7. – 2010. – С. 39-42.

Савенко С.А. Оперативно-розшукове забезпечення судового розгляду: організаційно-тактичний аспект. Проаналізовані окремі аспекти оперативно-розшукового забезпечення судового розбиральства. На основі аналізу матеріалів практики і наукової літератури визначені основні напрями діяльності оперативних підрозділів при співпраці з прокурором в стадії судового розбиральства.

Ключевые слова: оперативно-розшукове забезпечення, державне обвинувачення, судовий розбиральство.

Savenko S.A. Operational-search support of trial: organizational and tactical aspect. The author analyzed some aspects of operational-search support of trial. Based on the analysis of material practices and scientific literature he identifies the key activities in the units as they interact with the public prosecutor in the trial. Suggestions for improving the organization and tactics of the operational-search support of trial are given. Achieving the goal of the article, the author came to the conclusion that the trial is the one stage of the criminal proceedings, which requires the most concentrated operational-search support. The quintessence of the trial court acts as proof, which is carried by all participants in the criminal process. Operational-search support of trial is carried out in following areas: assistance to the prosecutor and the court during the investigation, including the interrogation of witnesses in condition of anonymity, participation of operational units officers who have directly carried out search operations, as witnesses during the trial, providing prosecutor operational information on the witnesses, experts and protection specialists, prevention of illegal actions against members of the trial in the courthouse.

The public prosecutor in cooperation with the agencies responsible for the operational-search support of trial acts for achieving by the prosecutor to establish the objective truth of the case. Expanding sources of evidence opens up new possibilities for the truth in the case. The public prosecutor should actively use the opportunities of operational search activity for presentation and research of evidence in court in order to solve tactical task and strategic goal of prosecution, namely the truth in criminal proceedings.

Keywords: operational-search support, public prosecution, trial.

Надійшла до редакції 22.02.2013

К.В. Тарасюк

аспірант

(Східноєвропейський університет
імені Лесі Українки)

УДК 343.133.2

ЗАСТОСУВАННЯ УГОД ПРО ВИЗНАННЯ ВИНУВАТОСТІ У КОНТЕКСТІ НОВОГО КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

Висвітлено теоретично-правовий аспект основних положень використання інституту угоди про визнання винуватості у контексті чинного КПК України. Проаналізовано доцільність застосування зазначеної угоди у кримінальному процесі України.

Ключові слова: прокурор, угода про винуватість, підозрюваний, обвинувачений, кримінальне провадження, кримінальне правопорушення, винуватість.

Постановка проблеми. Впровадження та розвиток інституту угоди про визнання винуватості є одним із найважливіших шляхів реформування кримінальної юстиції у нашій державі. Дієвість та ефективність даного виду угод підтверджена більш ніж тридцятилітньою світовою практикою.

Практично в усіх європейських країнах при здійсненні кримінального провадження передбачено застосування угоди про визнання винуватості, основна мета якої утилітарна – якнайшвидше вирішити конфлікт з метою процесуальної економії [6, с.150].

Тобто це означає, що йдеться про перехід від принципу офіційності до принципу доцільності, а це не завжди є позитивним моментом при кримінальному провадженні, тому що суперечить принципу законності, оскільки заважає встановленню істини у справі.

Розвиток інституту угоди про визнання винуватості повинен бути незамінним інструментом для ефективної боротьби зі злочинністю; сприяти зменшенню витрат на таку державну діяльність; полегшити роботу судів.

Прийняття у квітні 2012 року нового Кримінального процесуального кодексу України дало поштовх для дискусій довкола угоди про визнання винуватості.

Новий Кримінальний процесуальний кодекс став "революційним" у багатьох процесуальних нюансах. У ньому знайшли відображення положення, раніше не відомі кримінально-процесуальному законодавству України, зокрема застосування угоди про визнання винуватості у кримінальному провадженні.

Таким чином, питання щодо застосування інституту угоди про визнання вини у кримінальному процесі України є досить актуальним і потребує глибокого дослідження.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Зазначене питання у своїх наукових працях досліджували такі видатні науковці, як О.М. Боброва, М.М. Полянський, М.С. Строгович, В.В. Землянська, А.С. Александров, В.Т. Маляренко та ін.

Мета нашої статті полягає у з'ясуванні особливостей та аналізі проблем застосування угод про визнання винуватості у кримінальному процесі України у зв'язку з прийняттям нового Кримінального процесуального кодексу України, що конкретизовано у таких завданнях: 1) визначити сутність інституту угоди про визнання вини; 2) розглянути доцільність запровадження зазначеного інституту у кримінальному судочинстві України.

Виклад основного матеріалу. Кримінальне провадження на підставі угод є одним із особливих порядків кримінального процесу і регламентоване Кримінальним процесуальним кодексом України.

Відповідно до ст. 468 КПК передбачено два види угод – про примирення між потерпілим і підозрюваним, обвинуваченим чи підсудним і угода між прокурором та підозрюваним, обвинуваченим про визнання винуватості.

Угода про визнання винуватості – це угода між прокурором та підозрюваним (обвинуваченим), в якій узгоджуються умови відповідальності підозрюваного залежно від його дій після початку кримінального провадження або після вручення повідомлення про підозру щодо співпраці у ро-

зкритті кримінального правопорушення [5, с. 237].

Зазначену угоду може бути укладено між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим з часу появи у справі підозрюваного (тобто особи, якій повідомлено про підозру, або особи, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення) і аж до часу, поки обвинувачений не перетворився у засудженого або виправданого – до виходу суду у нарадчу кімнату для ухвалення вироку. На відміну від угоди про примирення, вона не може застосовуватися до особливо тяжких злочинів. Більше того, угода про визнання винуватості застосовується до злочинів, унаслідок яких шкоду завдано лише державним чи суспільним інтересам, і не допускається у кримінальному провадженні, у якому бере участь потерпілий. Однак із цього правила є виняток. Його передбачено ст. 477 КПК у випадках, коли конкретний злочин вчинений чоловіком (дружиною) потерпілого чи іншими близькими родичами або членом сім'ї потерпілого, або особою, яка щодо потерпілого була найманим працівником і завдала шкоду винятково власності потерпілого. Тобто йдеться про те, що домінуючим фактором угоди про визнання винуватості є інтереси держави і суспільства. У свою чергу, потерпілій особі надається право вибору захисту свого законного інтересу.

Важливим, на нашу думку, є посилення на необхідність прокурору при вирішенні питання про укладення угоди про визнання винуватості враховувати і таку обставину, як наявність суспільного інтересу в забезпеченні більш швидкого досудового розслідування і судового провадження, викритті більшої кількості кримінальних правопорушень.

Слідчий не має ролі у цій грі – з боку обвинувачення все вирішує сам прокурор. Лише йому надано право проявити ініціативу або відгукнутися на ініціативу підозрюваного чи обвинуваченого. Досить важливим є положення частини 6 ст. 469 КПК про те, що у разі недосягнення згоди щодо укладення угоди факт її ініціювання і твердження, що були зроблені з метою її досягнення, не можуть розглядатися як відмова від обвинувачення або як визнання своєї винуватості, що прямо впливає з принципів презумпції невинуватості і свободи від самовикриття.

У Кримінальному процесуальному кодексі України передбачено випадки, коли угоду не можна укласти лише у кримінальних провадженнях щодо:

- 1) особливо тяжких злочинів;
- 2) кримінальних правопорушень, внаслідок яких завдано шкоду інтересам особи (а не державним чи суспільним інтересам), і в цих провадженнях бере участь потерпілий [1, с. 90].

Однією із серйозних проблем у новому Кримінальному процесуальному кодексі України є суперечність між положенням частини 4 ст. 217 КПК, яким матеріали досудового розслідування заборонено виділяти в окреме провадження, якщо це може негативно вплинути на повноту досудового розслідування та судового розгляду, і положенням ч. 8 ст. 469 КПК, згідно з яким кримінальне провадження щодо особи (осіб), з якими досягнуто згоди, підлягає виділенню в окреме провадження.

Відповідно до ст. 470 КПК України, призначення угоди про визнання винуватості полягає у такому:

- 1) найбільш активне і змістовне проведення кримінального провадження;
- 2) забезпечення швидкого досудового розслідування та судового провадження, розкриття більшого числа кримінальних правопорушень;
- 3) запобігання, виявлення чи припинення більшої кількості кримінальних правопорушень.

Угоду про визнання винуватості не може бути укладено:

- якщо сторони цієї угоди не дійшли згоди;
- прокурором з особою, звільненою після затримання, якщо їй не повідомлено про підозру протягом 24 годин з моменту затримання.

Якщо угоди досягнуто з підозрюваним, то складається і направляється до суду обвинувальний акт, відтак підозрюваний швидко стає обвинуваченим (підсудним). Винятки дозволені (але не обов'язкові) лише у випадках, коли необхідно отримати висновок експерта або завершити проведення інших слідчих дій, необхідних для збирання та фіксації доказів, які можуть бути втрачені з часом, або які неможливо буде провести пізніше без істотної шкоди для їх результату у разі відмови суду в затвердженні угоди. Знову виникає суперечність положень Кодексу ч. 1 ст. 62 Конституції України, ст. 17 КПК щодо необхідності доведення вини особи навіть у тих випадках, коли сама вона своєї винуватості не заперечує [2, с. 6].

Згідно з ч. 3 ст. 474 КПК, якщо угоди досягнуто під час судового провадження, суд невідкладно зупиняє проведення процесуальних дій і переходить до розгляду угоди. Отже, виходить: якщо з певних причин прокурор чи підозрюваний не змогли досягти угоди на стадії досудового розслідування, то вони роблять це за допомогою суду. А чи узгоджується це з принципами судочинства?

Відповідно до статті 472 КПК, в угоді мають бути вказані: формулювання підозри чи обвинувачення та його правова кваліфікація із зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність, узгоджене покарання та згода підозрюваного, обвинуваченого на його призначення або на призначення покарання і звільнення від його відбування з випробуванням.

Чинний КПК допускає можливість укладання угоди про визнання вини з підозрюваним, проте виникає така ситуація, що провадження лише відкрили, провели невідкладні слідчі дії – і вже можна пропонувати угоду. Доказів, які можуть бути використані для доведення винуватості, обмаль, вину по суті не доведено, відкривати всі матеріали провадження стороні захисту закон не вимагає.

Варто зазначити, що за таких обставин (у провадженні на стадії оголошення про підозру) є небезпека, що може бути дано неправильну кваліфікацію діянням особи, яка вчинила кримінальне правопорушення. Наприклад, не організація масових заворушень (ст. 294), а хуліганство (ст. 296), незаконне полювання не шляхом масового знищення звірів (ч. 2 ст. 248), а звичайне (ч. 1 ст. 248) тощо. Потрібно тільки дещо м'якше описувати об'єктивну і суб'єктивну сторони вчиненого діяння.

Ми вважаємо, що положення п. 1 ч. 7 ст. 474 КПК, згідно з яким суд ві-

дмовляє в затвердженні угоди, якщо допущена неправильна правова кваліфікація кримінального правопорушення, яке є більш тяжким ніж те, щодо якого передбачена можливість укладення угоди, не достатньо виконується на практиці, оскільки все таки відчутний вплив прокуратури на діяльність суду, а тому зловживання у даній ситуації, на жаль, бувають.

Іншою проблемою угоди є положення про обов'язкове і беззастережне визнання підозрюваним (обвинуваченим) своєї винуватості у вчиненні кримінального правопорушення. Дане положення може поставити у безвихідне становище багатьох людей з категорій раніше судимих, для яких простіше взяти на себе чужу вину за те чи інше правопорушення. Справедливий суддя служить гарантом у цій ситуації.

Зміст угоди про визнання винуватості у КПК визначений чітко, тому її змістом не можуть бути, наприклад: передача іноземця, який вчинив злочин на території України і засуджений за нього на підставі КК України, для відбування покарання тій державі, громадянином якої він є (ст. 10); звільнення від покарання особи, яка вчинила злочин у стані осудності, але до постановлення вироку захворіла на психічну хворобу, що позбавляє її можливості усвідомлювати свої дії (бездіяльність) або керувати ними (ст. 19); пом'якшення покарання з тієї причини, що особу визнано обмежено осудною (ст. 20); зарахування попереднього ув'язнення (ч. 5 ст. 72); видання стосовно даної особи акта про помилування (ст. 87); призначення чи непризначення примусового лікування (ст. 96) тощо [6, с.152].

Звільнення від кримінальної відповідальності, а також засудження без призначення покарання внаслідок укладання угоди законом не передбачені.

Відповідно до ч. 2 ст. 474 КПК розгляд щодо угоди проводиться судом під час підготовчого судового засідання. При цьому, крім сторін угоди (тобто прокурора і обвинуваченого), присутність інших учасників судового провадження не є обов'язковою. Тобто справу можна розглянути без захисника, законного представника, цивільного позивача. Однак суд, відповідно до п. 1 ч. 4 ст. 474 КПК, має право з'ясувати, чи не хоче обвинувачений мати захисника. Але постає проблема: які будуть дії суду у разі позитивної відповіді? На жаль, законодавчої регламентації з цього приводу немає.

Наслідки укладення та затвердження угоди про визнання винуватості:

1) в апеляційному порядку оскаржити вирок суду першої інстанції, а також після його перегляду в апеляційному порядку, й судові рішення суду апеляційної інстанції за результатами розгляду апеляційної скарги на такий вирок у касаційному порядку можуть:

- обвинувачений, його захисник, законний представник – виключно з підстав: призначення судом покарання, суворішого, ніж узгоджене сторонами угоди; ухвалення вироку без згоди обвинуваченого на призначення покарання; невиконання судом вимог, встановлених частинами 4, 6, 7 ст. 474 КПК, у т.ч. нероз'яснення обвинуваченому наслідків укладення угоди;

- прокурор – виключно з підстав: призначення судом покарання, менш суворого, ніж узгоджене сторонами угоди; затвердження судом угоди у провадженні, в якому згідно з ч. 4 ст. 469 КПК угода не може бути укладена (статті 394 і 424 КПК);

2) підозрюваний (обвинувачений) відмовляється від здійснення права на судовий розгляд, а також від права допитати під час судового розгляду свідків обвинувачення, подати клопотання про виклик свідків і подати докази, що свідчать на його користь.

Кримінальний процесуальний кодекс України не визначає межі домовленостей щодо покарання між прокурором та підозрюваним (обвинуваченим), тому що це не є сферою процесуального кримінального права. Прокурор, надаючи певні обіцянки підозрюваному, повинен керуватися недвозначними положеннями Кримінального кодексу, зокрема, такими:

1) якщо мало місце готування до злочину – строк або розмір покарання не може перевищувати половини максимального строку або розміру найбільш суворого виду покарання, передбаченого санкцією статті (санкцією частини статті) Особливої частини КК (ч. 2 ст. 68);

2) якщо мав місце замах на злочин – строк або розмір покарання не може перевищувати двох третин максимального строку або розміру найбільш суворого виду покарання, передбаченого санкцією статті (санкцією частини статті) Особливої частини КК (ч. 3 ст. 68);

3) якщо особа виконувала роль пособника, підбурювача, організатора чи другорядного виконавця – покарання їй може бути призначено нижче меж, установлених у санкції статті (частини статті) Особливої частини КК, у разі наявності кількох обставин, що пом'якшують покарання, або призначено більш м'який вид основного покарання, не зазначеного в санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини КК (ч. 4 ст. 68, ч. 3 ст. 65, ст. 69);

4) якщо особа виконувала спеціальне завдання, беручи участь в організованій групі чи злочинній організації з метою попередження чи розкриття їх злочинної діяльності, і у складі організованої групи чи злочинної організації умисно вчинила тяжкий злочин, пов'язаний з настанням тяжких наслідків, – покарання у виді позбавлення волі не може бути призначене їй на строк, більший, ніж половина максимального строку позбавлення волі, передбаченого законом за цей злочин (ч. 3 ст. 43);

5) за наявності кількох обставин, що пом'якшують покарання та істотно знижують ступінь тяжкості вчиненого злочину, – покарання може бути призначено нижче меж, установлених у санкції статті (частини статті), або призначено більш м'який вид основного покарання, не зазначеного в санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини КК (ст. 69);

6) за наявності обставин, що пом'якшують покарання, передбачених пунктами 1 і 2 ч. 1 ст. 66 КК, відсутності обставин, що обтяжують покарання, а також при визнанні підсудним своєї вини, строк або розмір покарання не може перевищувати двох третин максимального строку або розміру найбільш суворого виду покарання, передбаченого відповідною санкцією статті (санкцією частини статті) Особливої частини КК (ст. 69-1);

7) при сукупності злочинів остаточне покарання може бути визначене (після того, як воно призначене за кожний злочин окремо) шляхом поглинення менш суворого покарання більш суворим, а не шляхом часткового, а тим більше повного складання призначених покарань (ч. 1 ст. 70);

8) до основного покарання, призначеного за сукупністю злочинів, мо-

жуть не бути приєднані додаткові покарання, призначені судом за злочини, у вчиненні яких особу було визнано винною (ч. 3 ст. 70);

9) при сукупності вироків до покарання, призначеного за новим вирок, невідбута частина покарання за попереднім вирок може бути приєднана частково, а не повністю (частини 1 і 5 ст. 71);

10) при призначенні покарання неповнолітньому, крім обставин, передбачених у статтях 65–67 КК, мають бути враховані умови його життя та виховання, вплив дорослих, рівень розвитку та інші особливості особи неповнолітнього (ст. 103).

Відповідно до ч. 1 ст. 476 КПК у разі невиконання угоди про визнання винуватості прокурор не зобов'язаний, а має право звернутися до суду, який затвердив таку угоду, з клопотанням про скасування вироку. Проте варто зазначити, що обов'язок довести, що засуджений не виконав умови угоди, лежить на прокурорі. На сьогодні передбачено кримінальну відповідальність за невиконання угоди про визнання вини засудженим.

Важливою є вимога ч. 6 ст. 474 КПК про те, що суд обов'язково має перевірити у судовому засіданні, чи добровільно сторони уклали угоду (наявність насильства, примусу, погроз або обіцянок) і чи відповідає вона закону. Добровільність укладення угоди є необхідною ознакою і полягає у принципово усвідомленій здатності особи, яка вчинила злочин, та прокурора самостійно приймати рішення та чинити дії для відновлення порушеного права [4, с. 7].

Щоб з'ясувати, чи добровільно укладено угоду, суд, у разі необхідності, має право витребувати документи, у тому числі скарги обвинуваченого та підозрюваного, подані ними під час кримінального провадження, та рішення за наслідками їх розгляду, а також викликати в судове засідання осіб та опитати їх.

Цікавим у контексті дослідження є положення статті 475 КПК, де зазначено, що на підставі угоди суд ухвалює обвинувальний вирок, яким затверджує угоду і призначає узгоджену сторонами міру покарання. На відміну від звичайного вироку, стосовно обвинувального вироку на підставі угоди існують певні застереження.

Зокрема, мотивувальна частина такого вироку повинна містити тільки:

– формулювання обвинувачення та статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність, яка передбачає кримінальне правопорушення, у вчиненні якого обвинувачувалася особа;

– відомості про укладену угоду, її реквізити, зміст та визначену міру покарання;

– мотиви, з яких суд виходив при вирішенні питання щодо відповідності угоди вимогам КПК та закону і ухваленні вироку, та положення закону, якими він керувався [1, с. 91].

Тут не йдеться про головну складову мотивувальної частини вироку – про фактичні обставини вчинення злочину та про докази, якими вони підтверджуються. Зазначене спрощення судочинства може призвести до виникнення небезпеки безпідставного засудження осіб, винуватість яких належним чином не доказується, зростання ймовірності помилкових висновків

стосовно злочинності та караності певних діянь, прямих зловживань з боку представників правоохоронних органів.

У резолютивній частині вироку на підставі угоди повинно міститися рішення про затвердження угоди із зазначенням її реквізитів, рішення про винуватість особи із зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність, рішення про призначення узгодженої сторонами міри покарання щодо кожного з обвинувачень та остаточна міра покарання, а також деякі інші відомості, передбачені зазначеною статтею нового КПК.

Таким чином, створюються умови для досягнення компромісу, який задовольняє суд та сторони процесу: суд зацікавлений у швидкому судовому провадженні (економічна доцільність), прокурор, слідчий — у викритті винних та розкритті тяжких злочинів, а підсудний та його захисник — у пом'якшенні покарання.

Але основною проблемою, що може виникнути під час практичного застосування такого інституту, як угода про визнання винуватості, є можливі корупційні прояви. У зв'язку із цим вчені та практики у сфері юриспруденції продовжують працювати над пошуком засобів (своєрідних гарантій), які допомогли б їх мінімізувати.

Такими реальними гарантіями для захисту доцільно було б введення заборон на:

1) ініціацію прокурором зміни обвинувачення або кваліфікації дій обвинуваченого у бік погіршення (порівняно з тим, що слугувало правовою основою угоди про визнання вини);

2) використання стороною обвинувачення інформації, документів, які надано (або складено) особою, яка визнає свою вину (обвинуваченим) або його захисником як обвинувальні докази, якщо угода про визнання вини втратила юридичну силу;

3) повернення прокурором справи або матеріалів, які виділені зі справи, слідчому для проведення додаткової перевірки, зміни обсягу обвинувачення або кваліфікації дій обвинуваченого, а також перескладання обвинувального акта.

Безумовно, що ці моменти необхідно в обов'язковому порядку обговорювати в тексті угоди про визнання вини, і це певною мірою можуть бути відповідні гарантії.

Висновки. Слід зауважити, що інститут угоди про визнання винуватості у контексті нового Кримінального процесуального кодексу України важко назвати досконалим. Ми вважаємо, що перш ніж запровадити даний вид угод у кримінальному провадженні, варто законодавцю було б більш ретельно вивчити досвід європейських країн. Проте, даний вид угод має посісти чільне місце у вітчизняній системі права, оскільки це буде сприяти наближенню до судочинства європейських країн, яке ґрунтується на принципі демократії. Для ефективного функціонування угоди про визнання винуватості необхідно, зокрема, врегулювати обов'язки доступу до правової допомоги під час укладання такої угоди (участь захисника має бути обов'язковою) та винесення рішення по ній судами під час публічного слухання (для забезпечення проце-

суальної процедури під час її прийняття). Перспективу подальших досліджень вбачаємо у пошуку шляхів удосконалення інституту угоди про визнання винуватості у кримінальному процесі України.

Бібліографічні посилання

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 р. № 4651-VI // *Голос України*. – 2012. – №№ 90-91.
2. Хавронюк М. «Право прокурора», або Деякі проблеми угоди про визнання винуватості // *Юридичний вісник України*. – 2012. – № 28.
3. Пушкар П. В. Угода про визнання вини у сучасному кримінальному процесі порівняльно-правове до слідження : дис. ... канд. юрид. наук / П. В. Пушкар. – Х., 2005.
4. Серета Г. Особливості угоди про визнання винуватості в кримінальному провадженні // *Вісник Національної академії прокуратури України*. – 2012. – № 2. – С. 5-9.
5. Пушкар П.В. Інститут угоди про визнання вини: поняття та визначення. // *Вісник Київського нац. ун-ту ім. Т. Шевченка. Юридичні науки*. – Вип. 47. – 2002. – С. 236 – 239.
6. Бояров В.І. Скорочена процедура судового слідства та угода про визнання вини: проблемні питання нового Кримінально процесуального кодексу України // *Часопис цивільного та кримінального судочинства*. – 2012. – № 4(7). – С. 150-154.

Тарасюк К.В. Применение соглашений о признании виновности в контексте нового Уголовного процессуального кодекса Украины. Освещен теоретико-правовой аспект основных положений использования института соглашений о признании виновности в контексте действующего УПК Украины. Проанализирована целесообразность применения указанного соглашения в уголовном процессе Украины.

Ключевые слова: прокурор, соглашение о виновности, подозреваемый, обвиняемый, уголовное производство, криминальное правонарушение, виновность.

Tarasyuk K.I. The use of plea of guilt in the context of the new Criminal Procedural Code of Ukraine. In the use of this institution, there is the establishment of conditions for a compromise that satisfies the court and the parties of the process: the court is interested in the rapid proceedings (economic feasibility), prosecutor and investigator – to find persons guilty and disclosure of serious crimes, and the defendant and his counsel - to mitigate punishment.

But the main problem that can occur with the practical use of such an institution as the plea of guilt is possible corrupt acts. In this regard scientists and practitioners in law continue to work hard to find means (original warranty) that would help to minimize them.

These real safeguards to protect it would be a ban on: 1) the initiation by public prosecutor changing qualification action accused the downside (compared to that served as the legal basis for agreement on the plea), 2) the use by the prosecution of information documents provided (or made) a person who admits his guilt (defendant) or his counsel as incriminating evidence, if the plea agreement is lost legal force, and 3) the return of the prosecutor of the case or the materials selected from the case, the investigator for additional review, changes amount charged or accused actions assessment and retake the indictment.

Of course, these moments it is mandatory to discuss the text of the agreement on the plea, and to some extent it may be appropriate safeguards.

Institute of plea of guilt in the context of the new Criminal Procedure Code of Ukraine is not perfect. It is believed that before implementation of this type of agreements in criminal proceedings the legislator should be more closely examine the European experience. However, this type of agreements should take the leading role in the domestic legal system, as it will contribute to bringing to justice of the European countries, based on the principle of democracy.

Keywords: the Prosecutor, the agreement on guilt, the suspect, the accused, the criminal proceeding, criminal offence, or the guilt.

Надійшла до редакції 15.02.2013